

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

Ένας νεαρός κατακτητής καρδιών. Ο Στράως στην Πετρούπολη. Ένθουσιασμός και απόθεσις. Μιά απροσδέκτη επισκέψις. Η όρνια επισκεπτική φέρει στην αγκαλιά του συνδέτου. Και δεύτερα επισκέψις. Όπου καταφθάσουν μαινόμενοι οι σύζυγοι. Μιά ξυπνήδα του Στράως. Πώς έφυγαν όλοι ικανοποιημένοι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στους αναγνώστας μας βέβαια είναι πολύ γνωστός ο περίφημος βιεννέζος μουσικός Γιόχαν Στράως. Ο Στράως όμως δεν υπήρξε μονάχα ένας μεγάλος καλλιτέχνης, ήταν συγχρόνως και σπουδαίος κατακτητής των γυναικίων καρδιών. Θα σας διηγηθώμε σήμερα μια εξωφρενική περιπέτεια που του συνέβη με δύο κοριτσές της φροσύνης αυτοκρατορίας, όταν είχε πάει για πρώτη φορά στην Πετρούπολη.

Την εποχή εκείνη, αν πολύ νέος άκοιμος, ήταν ήδη γνωστότατος σε όλο τον κόσμο και είχε σημειώσει από τότε σπουδαίες ερωτικές κατακτήσεις.

Η εμφάνιση του νεαρού Στράως στην Πετρούπολη προκάλεσε άληθη άναστασία. Οι Ρώσες τον έθαυμαζαν και η Ρωσίδαδες είχαν ξετρελαθεί μαζί του, με την όμορφιά του, με τη μαγική του τέχνη. Η Αυτοκρατορική άνω και η άνωτέρα Ρωσική άριστοκρατία τον χειροχορούσε, τον άπελευθερούσε σε κάθε συναλία του.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν, μία μέρα, ενώ ο Στράως καθόταν και κάπνιζε ηνυχός στο δωμάτιό του, ο Πέτρο, ο πωτος Ρώσος ύπηρέτης του, τον άνω από τότε κοριτσές μέχρι του θανάτου του κοινά του, μπήκε μέσα και τον ειδοποίησε ότι μία νέα κορία ήθελε να τον ίδι.

Ο καλλιτέχνης πετάχτηκε άμέσως έπάνω. Μία νέα κορία ήθελε να τον δει στο δωμάτιό του... Το πρώτο ήταν άρετά έρωτο κι άφύσος μυσίθησε κάποια κωμωχία περιπέτεια. Και πράγματι όταν ο Πέτρο άνοιξε την πόρτα, μπήκε μέσα μία φροσύνη άόληθη Ρωσίδα, η οποία όμοιως άμέσως, χωρίς κανένα διαταγμό και χωρίς συνήθεια, έπαισε στον κατήχητο Στράως και τον γέμισε με φλογερά, άλλεπάλληλα φιλά.

Η κατάληξη του μουσικού έγινε άκοιμη μεγαλύτερη όταν, προτού άκοιμη προηθάσει να άπαντήσει στις έξαιρετικά θεμιές αυτές έαδηλώσεις, είδε την όρνια Ρωσίδα να βιάζει μία φροσύνη κοριτσάκι.

Σας παρακαλώ... φωνάζει, Σώστε με! Σώστε με!... Και, με την έξαμση του τρώμου χυμίνε στο πρόσωπό της, του έφαινε, μία μεροπνία με μιληση περισσότερο, την πόρτα, έβω από την οποία άκοιμνόνταν βήματα.

«Ώρνιας μου θά την κοριτσάκι ο άντρας της», σκέφθηκε ο Στράως. Και χωρίς να χάνει καθόλου την ηυχραμία του, σήκωσε τον τάπητα, που σκέπαζε την πόρτα του διπλανού δωματίου και ώδηγησε εκεί μέσα τη χροσιμμένη και άπροσδέκτη επισκεπτική του.

Δεν πέρασε όμως ούτε ένα λεπτό της ώρας, και ο πωτος Πέτρο άνοιξε πάλι την πόρτα, και ειδοποίησε τον κοινό του ότι μία άλλη νεαρή κορία ήταν άπάνω και έπείνε να τον ίδι άμέσως.

Πές της νόθη! είπε γελώντας ο Στράως. Μία κορία, με το πρόσωπο σκεπασμένο με άδιαλέραστον πέλο, μπήκε τότε διατακτική μέσα στο δωμάτιο. Ο Στράως προχώρησε προς αυτήν, έκανε μία βαθειά ίπλάλια και κόλλησε κάπως περισσότερο από ό,τι χρειαζόταν τα χείλη του έπάνω στο λεπτό χείρ, που του άπλωσε η νέα αυτή επισκεπτική. Την ίδια στιγμή η άγνωστη σήκωσε τον πέλο της. Η χροσιμη όμορφιά του προσώπου της, η γλυκειά καυπάλη του μικρού στόματός της με τα κάπως σερμημένα χείλη, τα νεαρόδη ροσθόνια της μήτης της, τα

άστραφτερά μάτια της, όλα αυτά έβάλλαν τον θεομώμο καλλιτέχνη. Έπεσε άμέσως ανά γόνατα και άρχισε να κροσιμη λέξει άκοιμνότερες και άκατωχότες, ενώ το βλέμμα του έμνε χαροφωμένο έπάνω στη θαυμάσια έκείνη κοριτσάκι.

Με μία ήμεονική άλλά και τρυφερή συγχρόνως χειρονομία, έκείνη τον σήκωσε έπάνω. Ο Στράως της έπιασε τότε το χείρ και την ώδηγησε σε μία ποδοθήρα. Μα δεν πρόφθασε ν' άρξιση συνουμία μαζί της, όταν έβγαλα βήματα άκοιμνθηκαν στο διάδρομο. Η όρνια κορία έγινε άμέσως κατήχημη, έβγαλε μία κοριτσάκι και είπε:

—Θεέ μου! ο κοιμής!... θά με σκοτώσει!

Ο καλλιτέχνης την κοιμνιζε στην άρχη, σαν άπολιθωμένο. Μα την ίδια στιγμή τα βήματα άκοιμνθηκαν πλησιέστερα. Και ο Στράως, κοιμνιζε να προήγη λέξει, άνοιξε την πόρτα του άλλου διπλανού δωματίου και έμιασε εκεί μέσα και τη δεύτερη επισκεπτική του. Το πράγμα είχε άρξιση να γίνεται κοιμνιζό.

Ο Στράως σκέφθηκε:

«Αν έβδη και μία τρίτη κορία και έβρωμε πάλι τα ίδια, δεν θάχω πια πού να την πάω».

Η πόρτα του μεσαίου δωματίου τον άνοιξε άμέσως. Μα αυτήν τη φορά δεν ήταν πια κορία, Στο κατόπι στεφάνια, κατακόκκινα, ένας νέος, έξαμνητα κάλων-τιμένος κοιμνιζός.

Η κορία μου είναι έδω! φώνιζε άπότομα ο κοιμνιζός αυτός. Πριν από λίγο την είδα να μαινιη μέσα σ' αυτό το σπίτι!

Και η έξαμνη του έδειχνε πως είχε όλη τη διάθεση να όρημη έπάνω στον καλλιτέχνη.

Ο Στράως στήθηκε, ψύχραμος και ήμερος, στη μέση του δωματίου. «Πριν από λίγο», είχε πη ο κοιμνιζός αυτός. «Ότε έπρόκειτο για την πρώτη, την πεταχτή και όρημητη επισκεπτική. Με ένα πήδημα, βρό-

θηκε μπροστά στην πόρτα του δωματίου, όπου είχε βάλει την άλλη, την ήμεονική πελοφόρα. Άλλωστε τα χείρα του και φωνάζει:

—Γιά να μπήτε έδω μέσα, κοιμνιζε, πρέπει να περάσετε πρώτ-τερα έπάνω από το πτώμα μου.

Ο ρώσος τότε όμοιως κατ' έπάνω του. Ο Στράως έκανε πως τον άντιστέκεται, μία μονάχα για τα μάτια. Έτσι ο άλλος τον έσπρωξε εύκολα παραρτα, και πήγε μέσα στο δωμάτιο.

Ένα χαμόγελο άπλώθηκε τότε στο πρόσωπο του καλλιτέχνη. Μα την ίδια στιγμή, κάποιος προσπαθούσε ν' άνοιξη την πόρτα του δι-αδρόμου. Η πόρτα άνοιξε εύθις άμέσως και ένας νέος άξιοματι-κός, με μία βαρεία σπάθα στη μέση, όμοιως μέσα.

—Τη κορία μου φωνάζει κι' αυτός. Που την έχετε τη κο-ρια μου; Ρήγορα, γιατί σας σκοτώνω!

Ο Στράως και αυτή τη φορά έκανε την ίδια μαγού-βρα. Μ' ένα πήδημα βρόθηκε έμπρός στην πόρτα του πρώτου δωματίου, όπου βρισκόταν η πεταχτή ξανθή, κι' άπλώνοντας τα χείρα του, φωνάζει:

—Θά περάσετε έπάνω από το πτώμα μου, για να μπήτε έδω μέσα, κοιμνιζε.

Ο έξορημνός άξιοματικός άπεμιαρνε κι' αυτός, με την ίδια ενκόλια ότος και ο άλλος τον κατ' εξαμνιαν ήρωα, και όμοιως μέσα στο διπλανό δω-μάτιο. Ο Στράως άνεπνεως έλεύθερα ο κίνδυνος είχε περάσει!

Δεν πέρασε ούτε ένα λεπτό της ώρας, και ο κοι-μνιζός όμοιως με τα πολιτικά, βγήκε πρώτος

Ο Κοιμής έημερε συγχρόμη από την κορία του πριγκηπος...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΑΛΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗΣ

ΗΝ γνώρισα σε μιὰ μικρή λουτροπόλη, όπου πήγαινα κάθε καλοκαίρι. Ήταν μιὰ όψηλή γυναίκα άναποθήσιον ήλικίας, πάντα λιπημένη. Δέν δέν την πρόσεχα καθόλου, άν δέν την έβλεπα να παρακολούθη με μεγάλο ένδιαφέρον τα μικρά παδάκια που έπαιζαν υπογόμωνα στην άμμοδιά. Πολλές φορές πήγαινε κοντά τους, τα χάιδευε, τά φιλούσε, έπαιζε μαζί τους.

Μιά μέρα ένα ξανθό παδάκι έπεσε, καθώς έπαιζε, μέσα σ' ένα λάκκο της άμμοδιάς. Έτρεξε άμέσως προς αυτό, μαζί με την μικρή μου κόρη Άννα. Συγχρόνως έτρεξε και ή άγνωστη νεαρά. Κι' έτσι γνωρίστηκα μαζί της. Σηκώσαμε μαζί το ξανθό παδάκι κι' έπειτα πήγαμε και καθήσαμε πλάι πλάι, στην άμμοδιά, σιμά στους βράχους. Σηκώθηκα. Μου είπε ότι άνομιάζει την νεοία Ρομάλ, και ότι ό άντρας της, ό οποίος ήταν άξιωματικός του ναυτικού, τα

Ξέριδε μακριά.

Την ρώτησα άν είχε παιδιά. Τότε έδειχνε γάνηξε πολύ αντανήμενη. Τά μάτια της γέμισαν δάκρυα.

— Είχα τέσσερα, μου είπε με φωνή μισοδυσσέμνη. — Και δέν έχετε κανένα παιδί; την ζαρωθήκα. — Ναι, μου απήτησε, ενώ το πρόσωπό της έλιωνε από μιὰ σερφική χαρά. Έχω ένα κοριτσάκι, την μικρή μου Σιμόνη, που είναι τέσσερων έτών. 'Α! νεοία μου! Αέτη ή μικροζούλα είναι ή ζωή μου! Αστεινάς τόσο το καλοκαίρι μένει μακριά μου. 'Ο πατέρας λέει ότι πρέπει να μένει στο βουνό, ενώ ήρώ πρέπει να μένω κοντά στη θάλασσα. Έτσι λοιπόν είμαι ή παρεμφερής να ζώ το καλοκαίρι μόνη, χωρίς το άγγελόδι μου! Είνε άλήθεια ότι βρίζεται σε καλά χέρια. Στής γιαγιάς της, ή όποια κατοικεί σ' ένα χωριό κοντά σ'άς. Άλτσει. Άλλά τόσο το ελπιώω το κοριτσάκι μου! Με τί άνευμονηρία μετρού τίς μέρες!... Άχ, τότε θα περάσω το καλοκαίρι!

Άπό την ήμέρα αυτή όταν συναντούσα την Ρομάλ, την ρωτούσα πάντα για την μικρή της Σιμόνη. Αυτό την ενθουσιάζουσε πολύ κι' έτσι δέν μου μιλούσε παρά μόνο για την μικρή της κόρη. Με πόση δέ στοργή και τρυφερότητα χάραινε την Άννούλα μου! Παρηγοούταν με το δικό μου κοριτσάκι! Γι' αυτό το θεωρούσα έπαρξούσι μου να χάραινομαι όλο το πρωί κοντά της, μαζί με την κόρη μου.

Κάποτε την έβλεπα πολύ μελαγχολική και σκεπτική.

— Άχ, μιούλεγε, μου φαίνεται ότι διά φρονί Έξαγνα χαμιά μέρα. Η Σιμόνη μου είναι φρονιμένη. Περισμένο μ' άγωνία νέα της.

Την καθισούγα, όσο μπορούσα, κατασχενημένη από την άνησυχία της.

Και τότε έδειχνε μου έλεγε: — Όταν έχω γάση μιὰ μητέρα τόια παιδιά, δέν μπορεί να είναι ήσυχ... Τρέμει πάντα, γιατί τό ένα που της μένει.

άπό το πρώτο πλαϊνό δωμάτιο και προχώρησε με άπλομένο το χέρι προς τόν καλλιτέχνη.

— 'Ω! σάς παρακαλώ, είπε. Είμαι ό πρίγκηπος 'Ουλόγοσι. Έχετε την καλοσύνη να με συγχωρήσετε, νίφει!

'Ο Στάρος αποκλίθησε ειλορησώδους, έσοφισε το χέρι του ρώσσω και τόν οδήγησε ως την πόρτα. Μά δέν πρόφτασε να κλείσει πίσω του την πόρτα, όταν από το δεύτερο πλαϊνό δωμάτιο βγήκε ό άξιωματικός.

— Με συγχωρείτε, κύριε Στρανωσόφωσι, είπε. Είμαι ό κόμης Ρομανόφωσι. Με συγχωρείτε, έκανα ένα λάθος και μιὰ άδικαορία...

Μιά θεομή χειραγία επακολούθησε και ό δεύτερος σένγνος έβγαζε κι' αυτός. Έβγαγαν κι' οι δύο τους Ικανοποιημένοι, γιατί στο δωμάτιο όπου με τέχνη τους έπλασε ό Έξυανος Στάρος, βρήκαν ό ένας τί γυναίκα του άλλου! Έτσι ό κόμης ζήτησε συγγνώμην από τί γυναίκα του πρίγκηπος κι' ό πρίγκηπος από τί γυναίκα του κόμης.

'Ο καλλιτέχνης στεκότανε τόρα στη μέση του δωματίου τον και έτραβε, πλά Ικανοποιημένος άπ' όλους, τα χέρια. Έξαγνα άνοιξαν και ή δυό διπλάνες πόρτες μαζί. Αριστερά φάνηξε ή δομητική Ξανθή, δεξιά ή ήγεμονική πελοφόρα. Ταμπλό! 'Η δυό γυναίκες έμειναν στην άρχή κατάπληκτες, όταν ή μιὰ αντίκρισε την άλλη. Μά κατάλαβαν άμέσως το τί είχε συμβή, ό Στάρος Ξεστασε στα γέλια και έκείνες τόν έμμιμήθηκαν. 'Ο καλλιτέχνης τους άνοιξε τότε την πόρτα του διαδρόμου και τίς έστειλε κι' αυτές στο σπίτι τους Ικανοποιημένες, με φιλοφρονητικές και εύγενικές αποκλίσεις!

Γιά τόν άντρα της δέν μου μιούσε σχεδόν ποτέ, και καταλάβαινα πως κίσιον μυστήριον έπήγε στη ζωή αυτής της γυναίκας, και δέν τοίμωσα να την ρωτήσω.

Έπί τρία χρόνια, ταπεινά το καλοκαίρι συναντούσα στην μικρή λουτροπόλη την κ. Ρομάλ. Και πάντα ήταν μόνη εκεί, χωρίς την Σιμόνη. Άλλά μου μιούσε διαρκώς για την εσορούλα της, κι' όταν χωρίζαμε μιούγαγε τόσα κι' αυτή, μου την περιέγραφε τόσο ζοηρά, ώστε ήταν σαν να την είχα γνωρίσει.

Μιά άνοιξη έτυχε να περάσω από την πόλη όπου έμεινε ή κ. Ρομάλ, περιφέροντας σ' ένα γετονικό χωριό όπου έμεινε μιὰ Ξεαδέλη μου.

Νά, μιὰ εσοκαρία σέξέθηκα, να έπισκεφθώ την νεοία Ρομάλ και να γνωρίσω και το κοριτσάκι της.

Πήγα λοιπόν στο σπίτι της. Μιά νερά ύπερήτρια μου άνοιξε την πόρτα του κήπου. 'Όταν την ρώτησα άν ή νεοία Ρομάλ είναι μέσα, γάνηξε σαν να διάταξε να μου άπαντήσει. Τάχε χαμένα.

— Δέν ξέρω τί να σάς πώ, μοιρονησι. Τέλος πάντων... Η δεσποινίς Αιμιλία θα σάς Ξηγήσει... Έγώ δέν καταλαβαίνω...

— Ποιά είναι ή δεσποινίς Αιμιλία; ρώτησα Ξελήρητη.

— Είναι ή νεοία μου! άπάντησε ή ύπερήτρια και μπήξε στο σπίτι. Περιμένα στην αυλή όπου έπαιζαν δυό μικρά, τά παιδιά της ύπερητριάς.

Έξαγνα ή πόρτα άνοιξε και βγήξε ή φίλη μου.

— Κυρία Ρομάλ, φώναξα και συγχρόνως την άγκάλιασα και την φίλησα. Σάς βλέπω επί τέλους! Γιατί έσάς ήθελα να δω κι' άνή την δεσποινίδα Αιμιλία.

Η κ. Ρομάλ ήταν τόσο ταραχμένη, τόσο γλοηή, ώστε τρώαζα. Έξαγνα την είδα να κλονίζεται κι' έτρεξε και την βοήθησα να μη στο σπίτι. Έπεσε τότε σε μιὰ πολυθόνα σαν πτώμα!...

— Άχ, είπε, μόλις συνήθε, δέν λέγομαι νεοία Ρομάλ! Είμαι... Άχ, Θεέ μου!... Σάς ξεροπή φέματα... Ναι... Είμαι γεροντοκόρη!... Είμαι ή δεσποινίς Αιμιλία... Έγώ... ναι... έγώ...!

— Και ή Σιμόνη; ρώτησα, μη τολμώντας να πιστέρω όσα μου έλεγε.

— Δέν υπάρχει χαμιά Σιμόνη, άγαπητή μου. Δέν έχω παιδί, ούτε άντρα... Ούτε οιοζγένεια... Είμαι άνταντηρη και ολωμόναχη...

Και συνέχισε με μιὰ φωνή που έτρεπε, διακοπυμένη από λυγμούς:

Άλλοίμονο!... Τι κάνετε!... 'Ηδοθε έδώ για να σκοτώσετε την γαρή μου!... Νά με βγάλετε έξω από το άνερο στο όποιο ζούσα, να με έφέρετε Ξανά στην πραγματικότητα. Ναι, είχα δημοσηγήσει μόνη μου την έντοια που μου στέφω ό Θεός! Δέν είχα κανένα ν' αγαπώ στον κόσμο, δέν είχα κανένα πλάσμα Ιατρονικό, που ν' ανησυχώ και να πονώ γι' αυτό... Τα μικρά κοριτσάκια έχουν την κοινία τους, κι' ήρώ είχα το παιδί του άνερού μου... Υπήρχε το παιδί αυτό άφού το πιστεύατε, και στο τέλος το πιστεύατε κι' ήρώ ότι πάραυτε. Υπήρχε άφού το έκανα να ζή στη φαντασία μου, και τόρα κι' εγώ! Τι άν γίνω, Θεέ μου! Πάει... Πέθανε... Έθάψατε το άνερο μου!... Με πόση λαχράνα περιμένα νάβη το καλοκαίρι για να σάς μιλω για το φανταστικό παιδί μου! Η Μοίρα δέν μου επέτρεψε να γίνω μητέρα, ούτε φανταστικά... Δέν Ξέρετε τόσο βαθιά ήγω μέσα μου το ένστικτο της μάνας;... Σώθηκα δημοσηγώντας ένα παιδί με την φαντασία μου... Θυμάστε πως σάς το περιέγραφα; Θυμάστε; Μου λέγατε, ότι ήταν όσάν να το βλέπατε... Και το έβλεπα κι' έγώ... ναι... το έβλεπα... Και τόρα!... Άχ!... Γιατί, γιατί νάβητε να το σκοτώσετε; γιατί!

Κι' ενώ ή δύστιχη γυναίκα έλεγε αυτά τά λόγια κι' έβλαψε άπαρηγόρητα μπροστά μου, σαν να έκανε ένα πραγματικό παιδί, ήγω σπολούσα, μη γνωρίζοντας τί να πώ. Κατάλαβα ότι ή τρέλα, ότι ή έμμονος ιδέα αυτής της γυναίκας, ήταν ή μόνη της παρηγοριά, ή μόνη γαρή που είχε σ' αυτόν τόν κόσμο, και άισθανόμουν τόν ένστικό μου πραγματικά έννοχο άπέναντί της. Ένοιωθα, ότι ήταν Ξυλμάκια αυτό που έκανα—όσο κι' άν δέν το έκανα έν προμελέτης. Της έσοφισα τέλος το χέρι, την άποχαρήθησα κι' έβγαγα... Είχε πέσει σε μιὰ πολυθόνα κι' έβλαψε, έβλαψε άπελοπίενα!...

ΜΑΓΚΑΛΙ

ΣΟΦΑ ΔΟΓΓΙΑ

'Ο κόσμος άνήρξε στους άισωδοδούς. Οι άισωδοδοδοί παριόταντα ως άπλοι θεαταί.

Με τόν καιρό το φύλλο της μοιριάς μεταβάλλεται σε μετάξινο φόρεμα.

Κυρία Ρομάλ! φώναξα και συγχρόνως την άγκάλιασα και την φίλησα.

